

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 38435/13
B.V. i drugi
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući 15. prosinca 2015. u Vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *Predsjednica*,
Julia Laffranque,
Nebojša Vučinić,
Paul Lemmens,
Ksenija Turković,
Jon Fridrik Kjølbro,
Stéphanie Mourou-Vikström, *suci*,

i Stanley Naismith, *Tajnik odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 14. svibnja 2013.,
uzimajući u obzir očitovanje koje je podnijela tužena Vlada i odgovor na
očitovanje koje su podnijele podnositeljice,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositeljice zahtjeva su hrvatske državljanke rođene 1936., 1958., 1967. odnosno 2003. godine i žive u Z. Predsjednik Prvog odjela, kojemu je predmet prvotno dodijeljen, odlučio je da se identiteti podnositeljica ne bi trebali otkriti javnosti (Pravilo 47. stavak 4.). Podnositeljice je zastupala gđa I. Bojić, odvjetnica iz Zagreba.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

1. Pozadina predmeta

4. Prvopodnositeljica je majka drugopodnositeljice i trećepodnositeljice. Trećepodnositeljica je majka četvrtopodnositeljice. Sve one žive u istom kućanstvu u stanu koji se nalazi na prvom katu stambene zgrade u Z.

5. Od 2003. godine podnositeljice su imale razne sukobe sa svojim susjedima, gospodinom M.P. i gđom B.P., koji žive u stanu u prizemlju iste stambene zgrade. Povremeno su također imale sukobe sa svoja druga dva susjeda, gospodinom D.P. i gđom S.P.

6. Iz izvješća Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, koje je dostupno Sudu, slijedi da je u razdoblju između 2003. i 2013. godine bila ukupno devedeset i jedna policijska intervencija u vezi s raznim sukobima između podnositeljica i njihovih susjeda.

7. Neki od tih incidenata rezultirali su kaznenim postupcima koji su ispitani u daljnjem tekstu (vidi stavke 86.-129. u daljnjem tekstu).

8. Većina incidenata rezultirala je samo time da je policija izdala usmeno upozorenje ili prekršajnim postupkom. To se posebno odnosi na policijske intervencije u vezi sa sljedećim događajima.

9. Dana 12. svibnja 2003. policija je intervenirala zato što je prvopodnositeljica bila uznemirena jer su M.P. i B.P. pušili na svom balkonu.

10. Dana 15. lipnja 2003. intervencija policije zatražena je zbog sukoba između drugopodnositeljice i B.P. Posebice, one su uputile jedna drugoj niz uvreda tijekom kojih je B.P. također spomenula srpsku etničku pripadnost drugopodnositeljice i bacila komad drveta u njezinom smjeru, uzrokujući joj malu ogrebotinu na desnom bedru. Istoga dana pokrenut je prekršajni postupak protiv obje strane u sukobu zbog prekršaja protiv javnog reda i mira, ali je obustavljen 3. kolovoza 2005. zbog nastupa zastare.

11. Dana 6. srpnja 2003. B.P. je zatražila intervenciju policije zbog toga što je drugopodnositeljica navodno otresala prašinu po njezinom balkonu, što je rezultiralo verbalnim sukobom.

12. Dana 9. srpnja 2003. policija je intervenirala u vezi s vrijeđanjem P.V. (pokojnog supruga prvopodnositeljice) od strane B.P. zbog njegove srpske etničke pripadnosti, i istoga dana pokrenula prekršajni postupak protiv B.P. zbog prekršaja protiv javnog reda i mira. Dana 19. rujna 2006. postupak je obustavljen zbog nastupa zastare.

13. 21. studenoga 2003. B.P. je zatražila intervenciju policije jer je voda kapala sa balkona podnositeljica u njihov stan.

14. Dana 3. veljače 2004. policije je intervenirala zbog toga što je podnositeljica navodno bacila nekakvu prljavštinu na balkon B.P.

15. Dana 25. svibnja 2005. prvopodnositeljica je zatražila intervenciju policije nakon verbalnog sukoba s M.P., koja se odnosila na način na koji ona briše prašinu.

16. Dana 27. svibnja 2005. M.P. je prijavio policiji da mu prvopodnositeljica prijeti. Nije htio ustrajati na stvari, ali je zatražio od policije da ju upozori.

17. Dana 18. srpnja 2005. prvopodnositeljica je imala spor s D.P. u vezi s njezinim cvijećem i stoga je zatražila intervenciju policije.

18. 8. listopada 2005. zatražena je policijska intervencija u vezi s međusobnim vrijeđanjima prvopodnositeljice i D.P. koje se odnose na, *inter alia*, njezinu srpsku etničku pripadnost i njegovu hrvatsku etničku pripadnost. Prekršajni postupci pokrenuti su istoga dana protiv oba sudionika u sukobu, a 26. ožujka 2007. su obustavljeni zbog nedostatka dokaza. Ova je odluka postala pravomoćna 21. kolovoza 2008.

19. Dana 22. rujna 2006. i prvopodnositeljica i B.P. zatražile su intervenciju policije, navodeći napad od strane druge stranke. Policija je intervenirala na mjestu događaja, ali je utvrdila da su njihove izjave konfuzne do te mjere da je nemoguće utvrditi točan tijek događaja.

20. Dana 1. listopada 2006. policija je intervenirala na temelju prigovora B.P. da ju je P.V. vrijeđao i napao. Policija je utvrdila da su oba sudionika u navodnom napadu davala konfuzne izjave.

21. Dana 6. prosinca 2006. B.P. je zatražila intervenciju policije zbog čaše koja je pala iz stana podnositeljica na njezin balkon.

22. Istoga dana B.P. je podnijela kaznenu prijavu protiv prvopodnositeljice, tvrdeći da ju je vrijeđala i prijetila joj. Dana 16. siječnja 2007. Općinsko državno odvjetništvo u Zap. odbacilo je kaznenu prijavu kao neosnovanu.

23. Dana 13. siječnja 2007. M.P. je obavijestio policiju da je voda kapala iz stana podnositeljica i da ga je prvopodnositeljica pljunula.

24. Dana 24. siječnja 2007. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije, navodeći da ju je B.P. vrijeđala i napala dok je nosila četvrtopodnositeljicu. Policija je utvrdila da je trećepodnositeljica zadobila modricu na lijevoj podlaktici, ali nije našla nikakav dokaz da se napad dogodilo u prisustvu četvrtopodnositeljice. Istoga dana policija je pokrenula prekršajni postupak protiv B.P. radi prekršaja protiv javnog reda i mira, a 16. travnja 2009. postupak je obustavljen zbog nastupa zastare. Općinsko državno odvjetništvo u Z. također je obaviješteno o incidentu i zatražilo je liječnički nalaz u vezi s navodnim ozljedama koje je četvrtopodnositeljica pretrpjela tijekom incidenta. Dana 17. svibnja 2007. liječnik koji je pregledao četvrtopodnositeljicu nakon incidenta obavijestio je Općinsko državno odvjetništvo u Z. da nije pronašao nikakve ozljede na četvrtopodnositeljici i da je trećepodnositeljica odbila daljnje liječničke preglede četvrtopodnositeljice.

25. Dana 24. siječnja 2007. B.P. je obavijestila policiju o sukobu s podnositeljicama.

26. Dana 25. siječnja 2007. trećepodnositeljica se požalila policiji na probleme svoje obitelji s M.P. i B.P.

27. Dana 29. siječnja 2007. B.P. je podnijela kaznenu prijavu protiv P.V. zbog optužbe radi upućivanja prijetnji. Dana 26. travnja 2007. Općinsko državno odvjetništvo u Z. odbacilo je kaznenu prijavu zbog toga što navodno ponašanje nije predstavljalo kazneno djelo.

28. Dana 9. ožujka 2007. policija je zaprimila anonimnu dojavu da je četvrtopodnositeljica zlostavljana u svojoj obitelji.

29. Dana 19. kolovoza 2007. policija je pokrenula prekršajne postupke protiv prvo i trećepodnositeljice, P.V., B.P. i stanovitog L.J.B. zbog međusobnog vrijeđanja. Dana 13. prosinca 2007. postupak je obustavljen iz formalnih razloga.

30. Dana 20. kolovoza 2007. trećepodnositeljica je prijavila policiji da joj je B.P. prijetila.

31. Dana 10. listopada 2007. B.P. je prijavila policiji da joj je P.V. prijetio. Prigovor je prosljeđen Općinskom državnim odvjetništvu u Z., koji ga je odbacio 18. prosinca 2007. zbog nedostatka dokaza.

32. Dana 15. listopada 2007. prvopodnositeljica je pozvala policiju u vezi incidenta koji je uključivao B.P.

33. Dana 28. listopada 2007. B.P. se žalila policiji na incident u koji je bila uključena obitelj podnositeljica.

34. Dana 12. kolovoza 2008. drugopodnositeljica se žalila policiji na ponašanje B.P. i M.P.

35. Dana 17. kolovoza 2008. policija je zaprimila dvije anonimne dojave - jednu u kojoj je navedeno da je B.P. bila pijana i remetila javni red i mira, i drugu u kojoj je navedeno da je bilo tuče u stanu podnositeljica. Policijske intervencije nisu potvrdile nijedan od navoda.

36. Dana 12. rujna 2008. D.P. je zatražio intervenciju policije, navodeći da ga je drugopodnositeljica uvrijedila.

37. Dana 23. rujna 2008. D.P. je zatražio intervenciju policije, tvrdeći da je trećepodnositeljica napala njegovog sina.

38. Dana 27. rujna 2009. policija je zaprimila anonimnu dojavu zbog nasilja u obitelji podnositeljica.

39. Dana 30. rujna 2008. prvopodnositeljica je prijavila policiji da joj je D.P. je uništio cvijeće.

40. Dana 11. listopada 2008. B.P. se žalila policiji na ponašanje podnositeljica.

41. Dana 13. listopada 2008. trećepodnositeljica je pozvala policiju zbog parkiranja automobila M.P.

42. Dana 28. siječnja 2009. P.V. se žalio policiji zbog uznemiravanja od strane B.P.

43. Dana 26. veljače 2009. drugopodnositeljica je prijavila policiji da je S.P., supruga njihovog susjeda D.P., nezakonito ugradila nadzorne kamere u zgradi. Policija je utvrdila da su pritužbe bile neutemeljene.

44. Dana 28. ožujka 2009. trećepodnositeljica je prijavila policiji da je imala verbalni sukob s B.P. u vezi s četvrtopodnositeljicom.

45. Dana 10. travnja 2009. drugopodnositeljica je prijavila policiji verbalni sukob s B.P.

46. Dana 8. svibnja 2009. prvopodnositeljica je pozvala policiju, tvrdeći da je imala verbalni sukob s B.P.

47. Dana 14. svibnja 2009. policija je zaprimila anonimnu dojavu da se podnositeljice i B.P. i M.P. svađaju, ali policija nije naišla na incident na mjestu događaja.

48. Dana 25. svibnja 2009. drugopodnositeljica je prijavila policiji verbalni sukob s M.P.

49. Dana 26. svibnja 2009. B.P. je zatražila policijsku intervenciju, tvrdeći da ju je prvopodnositeljica uvrijedila.

50. Dana 13. kolovoza 2009. policija je zaprimila anonimnu dojavu o incidentu koji uključuje podnositeljice, ali intervencijom nije otkriveno nikakvo kršenje zakona.

51. Dana 14. kolovoza 2009. trećepodnositeljica se žalila policiji na ponašanje B.P., navodeći da ju je ona napala.

52. Istoga dana je B.P. najprije zatražila policijsku intervenciju, tvrdeći da je fizički napadnuta, a zatim je podnijela kaznenu prijavu protiv P.V. povodom optužbi za upućivanje prijetnji. Općinsko državno odvjetništvo u Z. odbacilo je kaznenu prijavu 26. kolovoza 2009. zbog nedostatka dokaza.

53. Dana 4. listopada 2009. policija je zaprimila anonimnu dojavu da je došlo do tučnjave u stanu podnositeljica, ali intervencijom na mjestu događaja to nije potvrđeno.

54. Dana 20. listopada 2009. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je B.P. bacila smeće ispred njezinog stana.

55. Istoga dana je B.P. obavijestila policiju da je došlo do tučnjave u stanu podnositeljica, ali intervencijom na mjestu događaja to nije potvrđeno. Kasnije istoga dana je podnijela kaznenu prijavu protiv prvo i trećepodnositeljice i P.V. povodom optužbi za upućivanje prijetnji i još jednom zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je netko iz stana podnositeljica bacio rajčicu na njezin balkon. Dana 20. studenoga 2009. Općinsko državno odvjetništvo u Z. odbacilo je kaznenu prijavu uloženu od strane B.P. zbog nedostatka dokaza.

56. Dana 21. listopada 2009. B.P. je zatražila intervenciju policije u vezi s verbalnim sukobom s prvopodnositeljicom.

57. Dana 15. studenoga 2009. M.P. je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je maltretirana od strane drugopodnositeljice.

58. Dana 15. ožujka 2010. B.P. je prijavila policiji da joj je prvopodnositeljica prijetila. Ona je također podnijela kaznenu prijavu koju

je Općinsko državno odvjetništvo u Z. odbilo 31. ožujka 2010. zbog toga što događaj u pitanju ne predstavlja kazneno djelo koje se pokreće po službenoj dužnosti.

59. Dana 25. ožujka 2010. zatražena je policijska intervencija u vezi s verbalnim sukobom između prvopodnositeljice i B.P. Istoga dana policija je pokrenula prekršajni postupak protiv obje strane povodom optužbi za prekršaj kršenja javnog reda i mira. Dana 15. rujna 2010. nadležni Prekršajni sud ih je oslobodio zbog nedostatka dokaza.

60. Dana 10. svibnja 2010. policija je najprije zaprimila anonimnu dojavu da je došlo do tučnjave u stanu podnositeljica a zatim je B.P. zatražila policijsku intervenciju, tvrdeći da je prvopodnositeljica prolila kipuću vodu po njoj. Obje policijske intervencija nisu mogle potvrditi nikakvo nezakonito ponašanje.

61. Dana 19. kolovoza 2010. M.P. je podnio kaznenu prijavu policiji protiv P.V., tvrdeći da mu je prijetio tijekom verbalnog sukoba prethodnog dana (vidi stavke 98.-103. u daljnjem tekstu).

62. Dana 20. kolovoza 2010. trećepodnositeljica i B.P. zatražile su intervenciju policije, optužujući jedna drugu za prijetnje.

63. Dana 12. rujna 2010. prvopodnositeljica je uvrijedila D.P. u prisustvu policijskih službenika. Protiv nje je podignuta optužnica pred Prekršajnim sudom i 13. siječnja 2011. je proglašena krivom povodom optužbi za prekršaj kršenja javnog reda i mira. Ova je presuda postala pravomoćna 26. siječnja 2011.

64. Dana 14. ožujka 2011. B.P. je podnijela kaznenu prijavu protiv drugopodnositeljice povodom optužbi za upućivanje prijetnji u vezi s njihovim sukobom istog dana (vidi stavke 107.-112. u daljnjem tekstu). Dana 10. svibnja 2011. Općinsko državno odvjetništvo u Z. odbacilo je kaznenu prijavu zbog nedostatka dokaza.

65. Dana 30. svibnja 2011. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da ju je B.P. uvrijedila.

66. Dana 15. lipnja 2011. prvopodnositeljica je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je uznemirava glazba koja dolazi iz stana M.P. Policija je intervenirala na mjestu događaja i utvrdila da je došlo do verbalnog i fizičkog sukoba između stranaka. U vezi s tim događajem policija je podnijela kaznenu prijavu protiv M.P. (vidi stavak 121. u daljnjem tekstu) i 5. srpnja 2011. pokrenula prekršajni postupak protiv B.P. i prvo, drugo i trećepodnositeljice povodom optužbi za prekršaj kršenja javnog reda i mira. Dana 15. svibnja 2013., nadležni Prekršajni sud sve ih je proglasio krivim za djela za koje su optuženi. Čini se kako je postupak po žalbi još u tijeku pred Visokim prekršajnim sudom Republike Hrvatske.

67. Dana 1. srpnja 2012. prvopodnositeljica je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je njezin susjed S.P. obično zatvarao ulazna vrata zgrade što ju je uznemiravalo kad bi morala ići prošetati psa.

68. Dana 30. srpnja 2012. trećepodnositeljica je pozvala policiju u vezi s verbalnim sukobom s B.P., ali policija nije pronašla nikakve dokaze koji bi potvrdili nezakonito ponašanje.

69. Dana 1. kolovoza 2012. B.P. je prijavila policiji da je prvopodnositeljica maltretirala svoje dijete, ali intervencijom nisu potvrđene takve tvrdnje.

70. Dana 14. kolovoza 2012. B.P. je podnijela kaznenu prijavu protiv drugopodnositeljice povodom optužbi za upućivanje prijetnji.

71. Dana 17. kolovoza 2012. S.P. je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da ju je prvopodnositeljica uvrijedila.

72. Dana 26. kolovoza 2012. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije, žaleći se da netko kuca na njezina vrata, ali policijskom intervencijom nisu potvrđene takve tvrdnje.

73. Dana 29. kolovoza 2012. trećepodnositeljica je prijavila policiji da joj B.P. nije dopustila da izađe iz zgrade. Policijske intervencije nisu potvrdile nikakvo nezakonito ponašanje.

74. Dana 24. rujna 2012. S.P. je zatražila intervenciju policije zbog toga što ju je prvopodnositeljica navodno lažno optužila za krađu električne energije.

75. Dana 4. listopada 2012. trećepodnositeljica je prijavila policiji verbalni sukob između B.P. i prvopodnositeljice.

76. Dana 10. listopada 2012. policija je intervenirala na temelju prigovora B.P., tvrdeći da ju je trećepodnositeljica uvrijedila. Obje stranke su aludirale na svoju srpsku odnosno hrvatsku etničku pripadnost. Istoga su dana podnijele kaznenu prijavu povodom optužbi za upućivanje prijetnji.

77. Dana 9. ožujka 2013. prvopodnositeljica je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da ju je D.P. provocirao i ponašao se neprimjeren.

78. Dana 22. lipnja 2013. B.P. je zatražila intervenciju policije, navodeći da ju je prvopodnositeljica uvrijedila, aludirajući na njezinu etničku pripadnost.

79. Dana 7. rujna 2013. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije u vezi s navodnom bukom koja dolazi iz stana M.P., ali policijskom intervencijom nisu potvrđene takve tvrdnje.

80. Dana 11. rujna 2013. B.P. je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da ju je prvopodnositeljica uvrijedila i prijetila njezinom mužu.

81. Dana 24. siječnja 2014. S.P. je zatražila intervenciju policije u vezi sa sporom koji je imala s prvopodnositeljicom vezano uz račune za struju.

82. Dana 4. veljače 2014. policija je zaprimila anonimnu dojavu da buka dolazi iz stana podnositeljica, ali policijska intervencija to nije potvrdila.

83. Istoga je dana drugopodnositeljica zatražila intervenciju policije, navodeći da ima probleme sa susjedima.

84. Dana 18. veljače 2014. S.P. je zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je bila napadnuta od strane trećepodnositeljice, ali policijska intervencija nije mogla potvrditi nikakvo nezakonito ponašanje.

85. Dana 6. ožujka 2014. B.P. je zatražila intervenciju policije, navodeći da ju je prvopodnositeljica vrijeđala u prisustvu svoga djeteta.

2. Kazneni postupak u vezi sa sukobima podnositeljica sa susjedima

(a) Incidenti od rujna/listopada 2006. godine

86. Dana 4. prosinca 2006. policija je obavijestila Općinsko državno odvjetništvo u Z. o kaznenim prijavama trećepodnositeljice protiv B.P. od 25. rujna 2006. i protiv M.P. od 3. listopada 2006. povodom optužbi zbog upućivanja prijetnji i diskriminacije nje i P.V. zbog njihove etničke pripadnosti 22. rujna i 1. listopada 2006.

87. Na temelju navoda sadržanih u kaznenoj prijavi, 7. prosinca 2006. Općinsko državno odvjetništvo u Z. podignulo je optužnicu protiv B.P. i M.P. pred Zap. Općinskim sudom u Zap.

88. Tijekom postupka Općinski sud u Zap. zatražio je mišljenje sudskog vještaka psihijatra o B.P.

89. Mišljenje od 10. listopada 2008. pokazuje da je B.P. imala poremećaj osobnosti, ali da je bila sposobna shvatiti značenje svojih postupaka. Također je preporučeno psihijatrijsko liječenje B.P., iako ne nužno nalaganjem istoga kao mjere sigurnosti u kaznenom postupku.

90. Dana 17. veljače 2009. Općinsko državno odvjetništvo u Z. povuklo je optužbe protiv B.P. zbog toga što su se temeljile na kontradiktornim dokazima.

91. Dana 20. travnja 2009. Općinski sud u Zap. proglasio je krivim M.P. povodom optužbi za upućivanje prijetnji i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od mjesec dana, uz rok kušnje od godinu dana.

92. M.P. se žalio protiv te presude Županijskom sudu u V.G. i 6. srpnja 2009. Županijski sud u V.G. ju je ukinuo i naložio ponovno suđenje zbog toga što se presuda temeljila na kontradiktornim dokazima.

93. Dana 29. rujna 2009. Općinsko državno odvjetništvo u Z., oslanjajući se na utvrđenja Županijskog suda u V.G., povuklo je optužbe protiv M.P. zbog toga što su se temeljile na kontradiktornim izjavama trećepodnositeljice i P.V.

(b) Incident od 25./26. svibnja 2009.

94. Dana 14. srpnja 2009. policija je obavijestila Općinsko državno odvjetništvo u Z. o kaznenoj prijavi podnositeljica protiv B.P. od 26. svibnja 2009. povodom optužbi za upućivanje prijetnji i diskriminacije zbog njezine etničke pripadnosti.

95. Dana 24. srpnja 2009. Općinsko državno odvjetništvo u Zap. podignulo je optužnicu protiv B.P. pred Općinskim sudom u Zap.

96. Dana 4. listopada 2010. Općinski sud u Zap. proglasio je B.P. krivom povodom optužbi za upućivanje prijetnji te je osuđena na kaznu zatvora u trajanju od tri mjeseca, uz rok kušnje od godinu dana.

97. Ova je presuda postala pravomoćna 20. veljače 2012.

(c) Incident od 18. kolovoza 2010.

98. Dana 18. kolovoza 2010. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije u vezi s verbalnim sukobom između M.P. i B.P. Ona je također podnijela kaznenu prijavu protiv M.P. povodom optužbi za upućivanje prijetnji.

99. Predmet je prijavljen Općinskom državnom odvjetništvu u Z. i 14. rujna 2010. je podignuta optužnica protiv M.P. pred Općinski sudom u Zap. povodom optužbi za upućivanje prijetnji.

100. Dana 12. listopada 2010. Općinski sud u Zap. izdao je kazneni nalog protiv M.P. Međutim, on je prigovorio na nalog i zbog toga je započeto suđenje.

101. Zbog reorganizacije pravosudnog rada, spis predmeta prebačen je na Općinski kazneni sud u Z.

102. Dana 13. siječnja 2012. Općinski kazneni sud u Z. proglasio je M.P. krivim i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od dva mjeseca, uz rok kušnje od godinu dana.

103. Ova je presuda postala pravomoćna 28. kolovoza 2012.

(d) Incident od 20. kolovoza 2010.

104. U vezi s incidentom od 20. kolovoza 2010. (vidi prethodni stavak 62.), 10. studenoga 2010. Općinsko državno odvjetništvo u Z. podiglo je optužnicu protiv P.V. i prvo i trećepodnositeljice pred Općinskim sudom u Z. povodom optužbi za upućivanje prijetnji protiv B.P.

105. Dana 7. siječnja 2011. pred Zap. Općinski sud u Zap. izdao je kazneni nalog protiv P.V. i prvo i trećepodnositeljice. Međutim, na temelju njihovog prigovora, kazneni nalog je ukinut a suđenje je započeto.

106. Dana 1. srpnja 2011. Općinsko državno odvjetništvo u Z. odbilo je optužbe protiv P.V. i prvo i trećepodnositeljice zbog toga što su se optužbe temeljile na kontradiktornim izjavama svjedoka.

(e) Incident od 14. ožujka 2011.

107. Dana 16. lipnja 2011. drugopodnositeljica je pokrenula privatnu tužbu pred Općinskim sudom u Zap. protiv B.P. povodom optužbi za nanošenje tjelesnih ozljeda u vezi s incidentom od 14. ožujka 2011. tijekom kojeg je drugopodnositeljica zadobila modricu na lijevom bedru.

108. U međuvremenu, spis predmeta premješten je na Općinski kazneni sud u Z. (vidi prethodni stavak 101.).

109. Na ročištu 5. srpnja 2013. drugopodnositeljica je podnijela stručno izvješće od 25. svibnja 2007. koje se odnosilo na četvrtopodnositeljicu i koje pokazuje da je ona bila pod stresom zbog sukoba njezine obitelji sa susjedima, te da postoji mogućnost njezinog emocionalnog zlostavljanja u tom pogledu. Međutim, stručno izvješće nije potvrdilo nikakve akutne ili

kronične znakove traume ili simptome ili naznake ikakvog psihičkog poremećaja.

110. Na istom ročištu, sudskomedicinski vještak potvrdio je ozljedu drugopodnositeljice.

111. Dana 5. srpnja 2013. Općinski kazneni sud u Z. proglasio je B.P. krivim za djela za koja je optužen te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od dva mjeseca, uz rok kušnje od dvije godine.

112. Ova je presuda postala pravomoćna 11. listopada 2013.

(f) Incident od 28. ožujka 2011.

113. Dana 28. ožujka 2011. trećepodnositeljica je zatražila intervenciju policije u vezi s oštećenjem prednjih vrata stana podnositeljica koje je uzrokovala B.P. Istoga je dana drugopodnositeljica podnijela kaznenu prijavu protiv B.P. povodom optužbi za nanošenje štete njezinoj imovini. Prijava je prosljeđena Općinskom državnim odvjetništvu u Z.

114. Dana 29. travnja 2011. Općinsko državno odvjetništvo u Zap. podignulo je optužnicu protiv B.P. pred Općinskim sudom u Zap. povodom optužbi za nanošenje štete imovini drugopodnositeljice.

115. Spis predmeta premješten je na Općinski kazneni sud u Z. (vidi prethodni stavak 101.).

116. Na ročištu 11. prosinca 2013. drugopodnositeljica je podigla građansku tužbu za naknadu štete protiv B.P.

117. Tijekom postupka, Općinski kazneni sud u Z. zatražio je mišljenje sudskog vještaka psihijatra o B.P.

118. U mišljenju od 10. siječnja 2014. utvrđeno je da je B.P. stekla ovisnost o alkoholu, te da joj je potrebno liječenje koje se može naložiti kao mjera sigurnosti u kaznenom postupku.

119. Dana 10. veljače 2014. Općinski kazneni sud u Z. proglasio je B.P. krivom te je osuđena na kaznu zatvora u trajanju od pet mjeseci, uz rok kušnje od tri godine. Također je naredio B.P. da ode na liječenje zbog ovisnosti o alkoholu. Drugopodnositeljica je dobila uputu da može zahtijevati naknadu štete u vezi s njezinim ulaznim vratima u zasebnom parničnom postupku.

120. Ova je presuda postala pravomoćna 1. travnja 2014.

(g) Incident od 15. lipnja 2011.

121. Dana 15. lipnja 2011., nakon verbalnog sukoba, M.P. je fizički napala drugopodnositeljicu s drvenim štapom, uzrokujući joj ozljede glave i modrice na lijevoj ruci, psima i ramenima. Istoga je dana policija intervenirala na mjestu događaja, uhitila M.P. i poduzela potrebne radnje da ispita slučaj.

122. Slučaj je prijavljen Općinskom državnim odvjetništvu u Z. i 14. srpnja 2011. je podiglo optužnicu protiv M.P. pred Općinskim sudom u Zap. povodom optužbi za pokušaj teške tjelesne ozljede.

123. Dana 15. srpnja 2011. Općinski sud u Zap. naredio je M.P. da ne prilazi ili na drugi način kontaktira prvo, drugo i trećepodnositeljicu.

124. Spis predmeta premješten je na Općinski kazneni sud u Z. (vidi prethodni stavak 101.).

125. Tijekom postupka pred Općinskim kaznenim sudom u Z., drugopodnositeljica je podigla svoju građansku tužbu za naknadu štete protiv M.P.

126. Nakon nekoliko neuspješnih pokušaja da se pozove okrivljenika, 19. ožujka 2012. je održano ročište na kojem se M.P. izjasnio da nije kriv. Sljedeća ročišta održana su 15. svibnja i 15. listopada 2012., a ročište zakazano za 28. siječnja 2013. odgođeno je jer je odvjetnik M.P. odustao od slučaja. Općinski kazneni sud u Z. održao je sljedeća ročišta 21. ožujka i 24. svibnja 2013.

127. Nakon ročišta održanog 5. srpnja 2013., Općinski kazneni sud u Z. proglasio je M.P. krivim i osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od četiri mjeseca, uz rok kušnje od dvije godine. Drugopodnositeljica je dobila uputu da može tražiti naknadu štete u zasebnom parničnom postupku.

128. Dana 3. prosinca 2013., na temelju žalbe Državnog odvjetništva, Županijski sud u Z. je ukinuo prvostupanjsku presudu i naložio ponovno suđenje zbog kontradiktornog obrazloženja presude.

129. Prema podnositeljicama, u ponovljenom postupku je M.P. proglašen krivim i osuđen na osam mjeseci zatvora. On se žalio i žalbeni postupak je još u tijeku.

3. Ostale mjerodavne činjenice

130. Dana 3. siječnja 2013. B.P. je zatražio od Centra za socijalnu skrb Zap. da olakša rješenje njezinih sporova s trećepodnositeljicom.

131. Sastanak u Centru za socijalnu skrb Zap. bio je zakazan za 10. siječnja 2013., ali se stranke nisu pojavile.

B. Mjerodavno domaće pravo

1. Ustav

132. Mjerodavne odredbe Ustava Republike Hrvatske, „Narodne novine” br. 56/1990, 135/1997, 8/1998, 113/2000, 124/2000, 28/2001, 41/2001, 55/2001, 76/2010, 85/2010 i 5/2014) glase kako slijedi:

Članak 14.

„Svatko u Republici Hrvatskoj ima prava i slobode, neovisno o njegovoj rasi, boji kože, spolu, jeziku, vjeri, političkom ili drugom uvjerenju, nacionalnom ili socijalnom podrijetlu, imovini, rođenju, naobrazbi, društvenom položaju ili drugim osobinama.

Svi su pred zakonom jednaki.”

Članak 23.

„Nitko ne smije biti podvrgnut bilo kakvu obliku zlostavljanja ...”

Članak 35.

„Svakomu se jamči štovanje i pravna zaštita njegova osobnog i obiteljskog života, dostojanstva, ugleda i časti.”

2. Kazneni zakon

133. Mjerodavne odredbe Kaznenog zakona, „Narodne novine” br. 110/1997, sa daljnjim izmjenama) propisuju:

Članak 8.

„(1) Kazneni postupak za kaznena djela pokreće Državno odvjetništvo u interesu Republike Hrvatske i svih njezinih građana.

(2) Iznimno za određena kaznena djela može se zakonom propisati da se kazneni postupak pokreće privatnom tužbom ili da Državno odvjetništvo pokreće kazneni postupak povodom prijedloga.”

3. Zakon o kaznenom postupku

134. Mjerodavne odredbe Zakona o kaznenom postupku, „Narodne novine” br. 110/1997, 27/1998, 58/1999, 112/1999, 58/2002 i 62/2003) propisuju:

Članak 2.

„(1) Kazneni se postupak može pokrenuti i provesti samo na zahtjev ovlaštenog tužitelja. ...

(2) Za djela za koja se progoni po službenoj dužnosti ovlašteni tužitelj jest državni odvjetnik, a za djela za koja se progoni po privatnoj tužbi ovlašteni tužitelj jest privatni tužitelj.

(3) Ako ovaj Zakon drukčije ne propisuje, državni odvjetnik je dužan poduzeti kazneni progon ako postoje osnove sumnje da je određena osoba počinila kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti i nema zakonskih smetnji za progon te osobe.

(4) Ako državni odvjetnik ustanovi da nema osnova za pokretanje ili provođenje kaznenog postupka, na njegovo mjesto može stupiti oštećenik kao tužitelj uz uvjete određene ovim Zakonom.”

Članak 11.

„Nitko ne može biti ponovno suđen za djelo za koje je već bio suđen i za koje je donesena pravomoćna sudska odluka.”

135. Članci od 47. do 61. uređuju prava i dužnosti privatnih tužitelja te oštećenika kao supsidijarnih tužitelja. Privatni tužitelj je oštećenik koji je podnio privatnu tužbu zbog kaznenih djela za koja je Kaznenim zakonom izričito dopušten takav oblik progona (riječ je o lakšim kaznenim djelima).

Oštećenik u svojstvu supsidijarnog tužitelja jest osoba koja preuzima na sebe kazneni progon za kaznena djela koja se progone po službenoj dužnosti, kada su tijela kaznenog progona odlučila, iz određenih razloga, da neće poduzeti progon (članak 55.). U svojstvu supsidijarnog tužitelja žrtva ima sva prava u postupku koja bi imalo državno odvjetništvo kao javno tijelo kaznenog progona, osim onih dodijeljenih državnom odvjetništvu kao državnom tijelu.

Na temelju članka 58., Državno odvjetništvo je ovlašteno, na diskrecijskoj osnovi, preuzeti kazneni progon od tužitelja u bilo kojem trenutku prije kraja suđenja.

136. Mjerodavne odredbe o obradi kaznenih prijava propisuju:

Članak 174.

„(1) Državni odvjetnik odbacit će prijavu obrazloženim rješenjem ako iz same prijave proistječe da prijavljeno djelo nije kazneno djelo za koje se progoni po službenoj dužnosti, ako je nastupila zastara ili je djelo obuhvaćeno amnestijom ili pomilovanjem ili ako postoje druge okolnosti koje isključuju krivnju ili kazneni progon ili ako ne postoji osnovana sumnja da je osumnjičenik počinio prijavljeno kazneno djelo. O odbacivanju prijave te o razlozima za to državni odvjetnik [...] izvijestit će oštećenika u roku od osam dana (članak 55.), a ako su redarstvene vlasti podnijele prijavu, izvijestit će to tijelo.

...”

4. Prekršajni zakon

137. Mjerodavna odredba Prekršajnog zakona, „Narodne novine” br. 107/2007, propisuje:

Članak 1.

„Prekršajem se povređuje javni poredak, društvena disciplina ili druge društvene vrijednosti koje nisu zaštićene Kaznenim zakonom i drugim zakonima u kojima su propisana kaznena djela.”

Članak 109.

„(1) Ovlašteni tužitelji su:

...

2. tijelo državne uprave,

...

4. oštećenik.”

5. Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira

138. Mjerodavni dio Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, „Narodne novine” br. 5/1990, 47/1990 i 29/1994; dalje u tekstu: „Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira”) glasi:

Članak 13.

„Tko se na javnom mjestu tuče, svađa, viče ili na drugi način remeti javni red i mir, kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom [...] ili kaznom zatvora do 60 dana.”

6. Zakon o obveznim odnosima

139. Mjerodavni dijelovi Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine” br. 35/2005, 41/2008 i 125/2011) glase kako slijedi:

Članak 19.

„(1) Svaka fizička i pravna osoba ima pravo na zaštitu svojih prava osobnosti pod pretpostavkama utvrđenim zakonom.

(2) Pod pravima osobnosti u smislu ovoga Zakona razumijevaju se prava na život, tjelesno i duševno zdravlje, ugled, čast, dostojanstvo, ime, privatnost osobnog i obiteljskog života, slobodu i dr.

...”

Članak 1046.

„Šteta je umanjenje nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta).”

Članak 1048.

„Svatko ima pravo zahtijevati od suda ili drugog nadležnog tijela da naredi prestanak radnje kojom se povređuje pravo njegove osobnosti i uklanjanje njome izazvanih posljedica.”

7. Zakon o suzbijanju diskriminacije

140. Mjerodavni dijelovi Zakona o suzbijanju diskriminacije („Narodne novine” br. 85/2008) propisuju:

Članak 1.

„(1) Ovim se Zakonom osigurava zaštita i promicanje jednakosti kao najviše vrednote ustavnog poretka Republike Hrvatske, stvaraju se pretpostavke za ostvarivanje jednakih mogućnosti i uređuje zaštita od diskriminacije na osnovi rase ili etničke pripadnosti ili boje kože, spola, jezika, vjere, političkog ili drugog uvjerenja, nacionalnog ili socijalnog podrijetla, imovnog stanja, članstva u sindikatu, obrazovanja, društvenog položaja, bračnog ili obiteljskog statusa, dobi, zdravstvenog stanja, invaliditeta, genetskog naslijeđa, rodnog identiteta, izražavanja ili spolne orijentacije.

(2) Diskriminacijom u smislu ovoga Zakona smatra se stavljanje u nepovoljniji položaj bilo koje osobe po osnovi iz stavka 1. ovoga članka, kao i osobe povezane s njom rodbinskim ili drugim vezama.

...”

Članak 8.

„Ovaj se Zakon primjenjuje na postupanje svih državnih tijela, [...] pravnih i fizičkih osoba ...”

Članak 16.

„Svatko tko smatra da mu je zbog diskriminacije povrijeđeno neko pravo može tražiti zaštitu toga prava u postupku u kojem se o tom pravu odlučuje kao o glavnom pitanju, a može tražiti i zaštitu u posebnom postupku propisanom u članku 17. ovoga Zakona.”

Članak 17.

„(1) Osoba koja tvrdi da je žrtva diskriminacije po odredbama ovoga Zakona ovlaštena je podnijeti tužbu i tražiti:

1. da se utvrdi da je tuženik povrijedio tužiteljevo pravo na jednako postupanje, odnosno da radnja koju je poduzeo ili propustio može neposredno dovesti do povrede prava na jednako postupanje (tužba za utvrđenje diskriminacije),

2. da se zabrani poduzimanje radnji kojima se krši ili može prekršiti tužiteljevo pravo na jednako postupanje, odnosno da se izvrše radnje kojima se uklanja diskriminacija ili njezine posljedice (tužba za zabranu ili otklanjanje diskriminacije),

3. da se naknadi imovinska i neimovinska šteta uzrokovana povredom prava zaštićenih ovim Zakonom (tužba za naknadu štete),

4. da se presuda kojom je utvrđena povreda prava na jednako postupanje na trošak tuženika objavi u medijima.”

PRIGOVORI

Podnositeljice su se žalile, na temelju članaka 3., 8., 13. i 14. Konvencije, na neuspjeh nacionalnih tijela da im pruže odgovarajuću zaštitu od konstantnog uznemiravanja od strane njihovih susjeda.

PRAVO

141. Žaleći se na neuspjeh nacionalnih tijela da im pruže odgovarajuću zaštitu od konstantnog uznemiravanja od strane njihovih susjeda, podnositeljice su se pozvale na članke 3., 8., 13. i 14. Konvencije koji glase kako slijedi:

Članak 3.

„Nitko se ne smije podvrgnuti mučenju ni nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kazni.”

Članak 8.

„1. Svatko ima pravo na poštivanje svoga privatnog i obiteljskog života, doma ...”

Članak 13.

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kada su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.”

Članak 14.

„Uživanje prava i sloboda koje su priznate u ovoj Konvenciji osigurat će se bez diskriminacije na bilo kojoj osnovi, kao što je spol, rasa, boja kože, jezik, vjeroispovijed, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili društveno podrijetlo, pripadnost nacionalnoj manjini, imovina, rođenje ili druga okolnost.”

A. Tvrđnje stranaka*1. Vlada*

142. Vlada tvrdi da je jedini dovoljno ozbiljan incident koji bi mogao otvoriti pitanje iz članka 3. Konvencije bio incident od 15. lipnja 2011. Međutim, s obzirom da je u pogledu tog incidenta kazneni postupak još uvijek bio u tijeku (vidjeti prethodne stavke 121.-129.), Vlada je smatrala da je prigovor podnositeljica bio preuranjen. Nadalje, Vlada je tvrdila da za ostale incidente na koje su se žalile, podnositeljice su trebale podnijeti privatnu tužbu ili su trebale pokrenuti parnični postupak u svojstvu oštećenika kao supsidijarnih tužitelja nakon odbijanja Državnog odvjetništva da pokrene kazneni postupak. Isto tako, mogle su pokrenuti građanski postupak za naknadu štete, ako su smatrale da je došlo do bilo kakve diskriminacije, mogle su pokrenuti postupak na temelju Zakona o suzbijanju diskriminacije. Prema mišljenju Vlade, neuspjeh podnositeljica da se iskoriste ta pravna sredstva sugerirao je da nisu uspjele iscrpiti domaća pravna sredstva. Osim toga, Vlada smatra da su pružanjem nedosljednih tvrdnji pred Sudom podnositeljice zloupotrijebile pravo na pojedinačni zahtjev.

143. Vlada je naglasila da se predmet u suštini odnosi na dugotrajni sukob između dviju susjednih obitelji u kojoj se svaka strana smatra žrtvom, a druga strana agresorom. Tijekom niza godina njihova sukobljavanja, zatražile su intervenciju policije u brojnim prigodama u vezi svih eventualnih neslaganja koja su mogle imati s drugom stranom. U isto vrijeme, prema mišljenju Vlade, dokazi su pokazali da su svi ostali susjedi izbjegavali bilo kakav kontakt s podnositeljicama s obzirom da bi čak i mali spor doveo do toga da pozovu policiju i tvrde da su bili žrtve etničkih predrasuda. S tim u vezi, Vlada tvrdi da je policija uvijek istraživala sve tragove u vezi s mogućim etničkim predrasudama. Međutim, prema mišljenju Vlade, pritužbe podnositeljica u tom pogledu, kako na domaćoj

razini tako i pred Sudom, bila su nedosljedne. Štoviše, dokazi su pokazali da je etnički aspekt bio upotrijebljen u kontekstu međusobnih uvreda od strane obje strane u sukobu.

144. Vlada je također istaknula da je policija uvijek promptno intervenirala na mjestu događaja glede prigovora podnositeljica te je pokrenula odgovarajuće postupke kada je to bilo potrebno. To se može vidjeti u vezi s incidentom od 15. lipnja 2011., kada je policija odmah došla na mjesto događaja i odmah obavijestila Državno odvjetništvo, koje je tada pokrenulo kazneni postupak pred nadležnim sudom, a u tijeku tog postupka nadležni sud izdao je M.P. zabranu prilaska prvo, drugo i trećepodnositeljici. Vlada je također istaknula da nije bilo dokaza koji ukazuje na to da je četvrtopodnositeljica zadobila ikakve ozljede tijekom incidenta od 24. siječnja 2007. Prema mišljenju Vlade, pažljivim reagiranjem na pozive podnositeljica i pokretanjem relevantnih postupaka kada je to bilo potrebno, država je učinila sve što je u njezinoj moći kako bi riješila sukob između podnositeljica i njihovih susjeda. Međutim, one su imale nikakvu volju za rješavanjem sporova, što se može vidjeti iz činjenice da nisu sudjelovale u postupku pred Centrom za socijalnu skrb.

2. Podnositelji

145. Podnositeljice tvrde da ne može biti upitno da su obje strane u sukobu jednako krive budući da su one bile prave žrtve stalnog uznemiravanja od strane njihovih susjeda. Istina je da su domaće vlasti poduzele određene korake u vezi s njihovim pritužbama, ali to se dogodilo tek nakon što je Sud dostavio predmet Vladi. Podnositeljice su također istaknule, s obzirom na incident od 15. lipnja 2011., da je drugopodnositeljica zahtjeva dobila uputu da pokrene zaseban građanski postupak koji bi bio neučinkovita u praksi s obzirom da je M.P. bio nezaposlen. Prema tome, s obzirom na činjenicu da je B.P. isto bila nezaposlena i bez ikakvih primanja, podnositeljice smatraju da je bilo iluzorno očekivati da parnični postupak za naknadu štete protiv njih može polučiti ikakav konkretan rezultat. Naprotiv, to samo može dovesti do daljnjih sukoba, jer bi to značilo da bi moguće dodjeljivanje naknade štete moralo izvršeno prodajom stana M.P. i B.P.

146. Podnositeljice smatraju da slučaj treba promatrati kao cjelinu, a ne kao spajanje izoliranih incidenata. Prema njihovom mišljenju, domaće vlasti nisu uspostavile sve mjerodavne kaznenopravne mehanizme niti poduzele druge odgovarajuće aktivnosti u području zaštite socijalne skrbi. Posebice, domaće vlasti nisu uspjele nadzirati izvršenje kazni zatvora izrečenih B.P. i nikada nisu dobile pravilnu procjenu društvenih okolnosti u kojima je obitelj M.P. i B.P. funkcionirala. Također nije bilo dokaza da je nadležni Centar za socijalnu skrb poduzeo ikakve mjere kako bi nadzirao obitelj M.P. i B.P., a kaznenopravne vlasti nikada nisu uključile relevantne usluge socijalne skrbi u kazneni postupak, kako bi mogli pravilno ocijeniti

potrebne radnje koje su trebale biti poduzete. Podnositeljice stoga tvrde da su informiranjem nadležnih tijela o kontinuiranom i stalnom uznemiravanju od strane njihovih susjeda, i marljivim iznošenjem svojih pritužbi, na odgovarajući način upoznale vlasti sa slučajem i time iscrpile domaća pravna sredstva. Međutim, prema njihovom mišljenju, niti relevantan zakonodavni okvir, niti reakcija vlasti u praksi nije im pružila odgovarajuću zaštitu od nasilja njihovih susjeda.

147. Podnositeljice nadalje tvrde da su M.P. i B.P. imali razne poremećaje u ponašanju koje vlasti nisu odgovarajuće uzele u obzir. Posebice, M.P. i B.P. su bili nasilni prema podnositeljicama budući da su samo jednom, 15. lipnja 2011., pribjegle uporabi sile te da je to učinjeno u samoobrani protiv napada M.P. i B.P. Podnositeljice također ističu da su pozivale policiju samo kada je to bilo potrebno da ih se zaštiti i da nije bilo pouzdanih dokaza koji upućuje na to da su bile odgovorne za ikakav sukob ili spor. Posebice, s obzirom na incident od 15. lipnja 2011., podnositeljice smatraju da država nije smjela dopustiti da se to dogodi i da se incident mogao izbjeći da su vlasti ranije poduzele učinkovite mjere protiv M.P. i B.P. Konačno, podnositeljice tvrde da su okolnosti slučaja pokazale da nisu imale djelotvorno pravno sredstvo u vezi s njihovim pritužbama i da je konstantno maltretiranje od strane njihovih susjeda i neuspjeh vlasti da ih adekvatno zaštititi negativno utjecalo na njihov privatni i obiteljski život.

B. Ocjena Suda

148. Sud smatra nepotrebnim navoditi sve prigovore Vlade, budući da su prigovori u svakom slučaju nedopušteni iz sljedećih razloga.

149. Što se tiče zaštite fizičkog i psihičkog integriteta pojedinca od drugih osoba, Sud je već istaknuo da pozitivne obveze vlasti - u nekim slučajevima temeljem članaka 2. i 3. te u drugim slučajevima temeljem članka 8. gledanog zasebno ili u kombinaciji s člankom 3. Konvencije - mogu uključivati obvezu da se uspostavi i primijeni u praksi adekvatan pravni okvir koji pruža zaštitu protiv djela nasilja od strane privatnih osoba (vidi predmet *Söderman protiv Švedske* [GC], br. 5786/08, stavak 80., ECHR 2013).

150. Točnije, u kontekstu ozbiljnih slučajeva nasilja na temelju članaka 3. i 8. Konvencije, to zahtijeva donošenje djelotvorne kaznenopravne odredbe koje će odvracati od počinjenja kaznenih djela protiv integriteta osobe, u potporu kojih će se uspostaviti provedbeni mehanizmi za sprječavanje, suzbijanje i kažnjavanje povreda tih odredaba (vidi, na primjer, predmete *Remetin protiv Hrvatske*, br. 29525/10, stavci 91., 93. i 96., 11. prosinca 2012.; i *Valiulienė protiv Litve*, br. 33234/07, stavak 75., 26. ožujka 2013.). S druge strane, samo se po sebi razumije da se obveza države iz članka 1. Konvencije ne može protumačiti na način da je država obvezna kroz svoj pravni sustav jamčiti da jedna osoba prema drugoj nikada

ne postupa na neljudski i ponižavajući način, niti da, u slučaju da i postupa, kazneni postupak nužno treba imati za posljedicu nametanje određene sankcije. Da bi se država mogla smatrati odgovornom, mora se dokazati da domaći pravni sustav, a osobito kazneno pravo primjenjivo na okolnosti predmeta, ne pruža praktičnu i djelotvornu zaštitu podnositeljima zahtjeva (vidi predmet *Beganović protiv Hrvatske*, br. 46423/06, stavak 71., 25. lipnja 2009.).

151. Nadalje, Sud ponavlja da pozitivne obveze države u vezi s navodima o ozbiljnim djelima nasilja od strane privatnih osoba temeljem članaka 3. i 8. Konvencije podrazumijevaju dužnost primjene kaznenopravnih mehanizama učinkovite istrage i kaznenog progona (vidi, *mutatis mutandis*, *M.C. protiv Bugarske*, br. 39272/98, stavci 151.-153., ECHR 2003-XII). Ipak, samo bi značajne manjkavosti u primjeni relevantnih mehanizama predstavljale povredu pozitivnih obveze države temeljem članaka 3. i 8. Konvencije. Prema tome, Sud se neće baviti navodima o greškama ili izoliranim propustima zbog toga što ne može zamijeni domaće vlasti u procjeni činjenica predmeta; niti može odlučivati o kaznenoj odgovornosti navodnih počinitelja (vidi naprijed citirani predmet *M.C.*, stavci 167. i 168.; i naprijed citirani predmet *Söderman*, stavci 90.-91.).

152. Sud nadalje primjećuje kako, da bi spadalo u domašaj članka 3. Konvencije, zlostavljanje mora doseći minimalni stupanj težine. Ocjena ove razine ovisi o svim okolnostima predmeta. Čimbenici kao što su narav i kontekst postupanja, način i metoda njegovog izvršenja, njegovo trajanje, tjelesne i duševne posljedice, a u nekim slučajevima i spol, dob i zdravstveno stanje žrtve, (vidi, među brojnim drugima, predmet *Costello-Roberts protiv Ujedinjene Kraljevine*, 25. ožujka 1993., stavak 30., Serija A br. 247-C). Isto tako, odgovarajuće postupanje na koje su se žalile mora biti dovoljno ozbiljno da bi imalo za posljedicu negativne učinke za fizički ili moralni integritet podnositeljica što spada unutar opsega zabrane sadržane u članku 8. (vidi, *mutatis mutandis*, *Tonchev protiv Bugarske*, br. 18527/02, stavak 41., 19. studenoga 2009.).

153. Prethodni slučajevi u kojima je Sud utvrdio da su se pozitivne obveze države temeljem članka 3. bavile odnosima između ozbiljnih slučajeva zlostavljanja od strane privatnih osoba obuhvaćali su: premlaćivanje djeteta štapom uz primjenu znatne snagu u više navrata (vidi predmet *A. protiv Ujedinjene Kraljevine*, 23. rujna 1998., stavak 21., *Izvešća o presudama i odlukama 1998-VI*); vrlo ozbiljno zanemarivanje i zlostavljanje djece godinama (vidi predmet *Z. i dr. protiv Ujedinjene Kraljevine* [GC], br. 29392/95, stavci 11.-36., 40. i 74., ECHR 2001-V); iznimno ozbiljno seksualno i tjelesno zlostavljanje tijekom dugog vremenskog razdoblja (vidi predmet *E. i dr. protiv Ujedinjene Kraljevine*, br. 33218/96, stavci 43 i 89, 26. studenog 2002.), višestruka silovanja (vidi naprijed citirani predmet *M.C.*, stavci 16.-21., 30. i 153.); premlaćivanje po

cijelom tijelu s daskama, što je dovelo do višestrukih prijeloma rebara (vidi predmet *Šečić protiv Hrvatske*, br. 40116/02, stavci 8., 11, 51., 31. svibnja 2007.; analne fisure koje je uzrokovalo nekoliko napadača u vrlo zastrašujućim okolnostima (vidi predmet *Nikolay Dimitrov protiv Bugarske*, br. 72663/01, stavci 9. i 70., 27. rujna 2007.); i incidente koji se odnose na verbalno i fizičko zlostavljanje, uključujući i nasilna djela kao što je spaljivanje ruku podnositelja cigaretama, guranjem podnositelja prema željeznoj ogradi te udaranjem podnositelja s loptom, što je trajalo dulje vrijeme i pri čemu je podnositelj bio pojedinac koji pati od ozbiljnih mentalnih poremećaja (vidi predmet *Dorđević protiv Hrvatske*, br. 41526/10, stavci 90.-93., ECHR 2012). S druge strane, Sud smatra da namjieran ali ne vrlo nasilan napad koji se sastoji od bacanja malog komada pločice uslijed čega je nastala uzdužna rana na lijevoj obrvi dužine 11 puta 3 milimetra i modrica na lijevom donjem kapku veličine 5 puta 3 milimetra nije bio dovoljno snažan da uvede članak 3. u igru (vidi naprijed citirani predmet *Tonchev*, stavci 39.-40.). Isto tako, Sud je utvrdio da namjerne ali ne i vrlo ozbiljne ozljede, kao što su dvije male rane, otekline, dvije modrice, pojas preko stražnjice i ogrebotine na oba koljena, nanesene tijekom tučnjave koja je izbila u kontekstu obiteljskog spora koje je bio u tijeku u kojima su podnositeljice očito također aktivno sudjelovale nisu mogle dovesti do spornog tužbenog zahtjeva o zlostavljanju protivno članku 3., koji može pokrenuti pozitivne obveze države (vidi predmet *Ilieva i Georgieva protiv Bugarske* (odl.), br. 9548/07, stavak 30., 17. travnja 2012.).

154. Nadalje, Sud primjećuje da prethodni slučajevi u kojima je utvrdio da članak 8. Konvencije zahtijeva učinkovitu primjenu predmetnih kaznenopravnih mehanizama: seksualno zlostavljanje mentalno hendikepiranog pojedinca (vidi predmet *X i Y protiv Nizozemske*, 26. ožujka 1985., stavak 27, Serija A br. 91); optužbe za fizički napad protiv podnositeljice od strane triju osoba tijekom kojeg je udarena i bačena niz stepenice (vidi predmet *Sandra Janković protiv Hrvatske*, br. 38478/05, stavak 47., 5. ožujka 2009.); premlaćivanje trinaestogodišnjeg dječaka od strane odraslog čovjeka što je uzrokovalo višestruke tjelesne ozljede (vidi naprijed citirani predmet *Remetin*, stavak 91.); premlaćivanje pojedinca što je uzrokovalo brojne ozljede na glavi koje zahtijevaju hospitalizaciju (vidi predmet *Isaković Vidović protiv Srbije*, br. 41694/07, stavak 61., 1. srpnja 2014.); i ozbiljni slučajevi nasilja u obitelji (vidi predmet *A. protiv Hrvatske*, br. 55164/08, stavak 67., 14. listopada 2010.). Suprotno tome, u odnosu na manje ozbiljna djela između pojedinaca koja mogu ugroziti psihološki integritet, obveza države prema članku 8. da održava i primjenjuje odgovarajući pravni okvir koji pruža zaštitu ne zahtijeva uvijek da učinkovita odredba kaznenog prava koja obuhvaća određeno djelo bude donesena. Pravni okvir se također može sastojati od građanskopravnih

lijekova koji mogu pružiti dovoljnu zaštitu (vidi naprijed citirani predmet *Söderman*, stavak 85.).

155. Na samom početku Sud primjećuje da se ovaj predmet odnosi na dugotrajan spor između podnositeljica i njihovih susjeda koji je u tijeku, a koji svaka strana u sukobu nastoji riješiti uključivanjem raznih domaćih kaznenopravnih tijela, posebice policije i Državnog odvjetništva. Posebice, i podnositeljice i njihovi susjedi su u nekoliko navrata zatražili intervenciju policije, i podnijeli su brojne kaznene prijave optužujući jedni druge za prijetnje, uvrede i nasilje. Međutim, velika većina takvih pritužbi odnosila se na trivijalne stvari kao što je bacanje prljavštine ili izlivanje vode na balkon (vidi prethodne stavke 11. i 13.), način čišćenja (vidi prethodni stavak 15.), držanje cvijeća (vidi prethodni stavak 17.), ili lažne navode o buci i nasilju u stanu susjeda (vidi prethodni stavke 79. i 82.), kao i sve verbalne sukobe koje su mogli imati (vidi, na primjer, prethodne stavke 45., 46., 48. i 49.). Ipak, Sud ne može ne primijetiti da je policija revno odgovorila na sve takve zahtjeve za intervencijom, poduzimajući odgovarajuće mjere koje su u njezinoj nadležnosti.

156. Osim toga, obje stranke su se međusobno optuživale za izazivanje nasilnih incidenata u prisustvu svoje djece, ali takve tvrdnje nikad nisu jasno potvrđene (vidi prethodne stavke 44., 69. i 85.). S tim u vezi Sud primjećuje da je 25. siječnja 2007. trećepodnositeljica zatražila intervenciju policije, tvrdeći da je bila napadnuta od strane B.P. u nazočnosti četvrtopodnositeljice. Međutim, policijska intervencija nije mogla potvrditi te tvrdnje i naknadni liječnički pregled četvrtopodnositeljice nije pokazao da je pretrpjela ikakve ozljede (vidi prethodni stavak 24.). Isto tako, iako je tijekom kaznenog postupka koji je drugopodnositeljica pokrenula protiv B.P. ona predočila stručno izvješće o navodnom emocionalnom uznemiravanju četvrtopodnositeljice uslijed stalnih nasilnih incidenata, to izvješće nije uvjerljivo potvrdilo nikakve znakove traume ili simptome ili naznake ikakvog psihičkog poremećaja (vidi prethodni stavak 109.). Budući da je moguće da je, kao posljedica stalnih sporova njezine obitelji sa susjedima, četvrtopodnositeljica mogla pretrpjeti određenu psihološku traumu, ne postoji ništa pred Sudom što ukazuje na to da ona pati od ikakvih ozbiljnih ili dugotrajnih psiholoških posljedica (vidi naprijed citirani predmet *Tonchev*, stavak 39.).

157. Nadalje, Sud primjećuje da iako su u prvotnom zahtjevu upućenom Sudu podnositeljice tvrdile da vlasti nisu na odgovarajući način rješavale nasilne incidente vezane uz njihovu etničku pripadnost, u svojim daljnjim očitovanjima nisu uspjele pružiti nikakve relevantne tvrdnje u tom pogledu. U svakom slučaju, Sud primjećuje da i podnositeljice i njihovi susjedi stalno optužuju jedni druge za upućivanje uvreda i prijetnji koje se odnose na njihovu etničku pripadnost (vidi prethodne stavke 10., 12., 18., 76. i 78.). To sugerira da je etnički aspekt bio upotrijebljen u kontekstu uvredljivih diskursa od strane svih sudionika u sukobu, a ne kao namjerni

diskriminirajući motiv nasilnog kriminala. Nadalje, Sud primjećuje da uporaba takvog jezika nije bila ignorirana od strane nadležnih tijela, koja su uzela u obzir te neprimjerene opaske u njihovim postupcima protiv M.P. i B.P. (vidi prethodne stavke 86. i 94.). Prema tome, s obzirom na kontekst u kojem su te opaske napravljene, Sud nije uvjeren da su domaće vlasti dužne poduzeti ikakve daljnje radnje u vezi s tvrdnjama podnositeljica (usporedi naprijed citirani predmet *Beganović*, stavci 96.-98.).

158. S obzirom na fizičke ozljede koje su podnositeljice pretrpjele, Sud primjećuje da su jedine dovoljno utvrdive ozljede koje su zadobile mala ogrebotina na desnom bedru drugopodnositeljice koju je zadobila 15. lipnja 2003. (vidi stavak 10. ove presude); ogrebotina na lijevoj podlaktici trećepodnositeljica tijekom incidenta od 24. siječnja 2007. (vidi prethodni stavak 24.); ozljeda na lijevom bedru koju je zadobila drugopodnositeljica u vezi s incidentom od 14. ožujka 2011. (vidi prethodni stavak 107.); i ozljede glave i modrice na lijevoj ruci, prsima i ramenima koje je zadobila drugopodnositeljica 15. lipnja 2011. (vidi prethodni stavak 121.).

159. S obzirom na svoju sudsku praksu, Sud smatra da su samo ozljede koje je zadobila drugopodnositeljica 15. lipnja 2011. dovoljno ozbiljna da se pokrenu pozitivne obveze vlasti temeljem članka 3. Konvencije (vidi prethodni stavak 153.). Sud također smatra da je, s obzirom na prirodu sukoba podnositeljica s njihovim susjedima, to jedini događaj koji je doveo do obveze domaćih vlasti temeljem članka 8. Konvencije da učinkovito primijeni kaznenopravne mehanizme (vidi prethodni stavak 154.).

160. U vezi s incidentom od 15. lipnja 2011., Sud primjećuje da je policija odmah reagirala na mjestu događaja, uhitila M.P. i odmah poduzela sve mjere kako bi se istražile okolnosti slučaja. Na temelju rezultata istrage policija je propisno obavijestila Državno odvjetništvo, a kasnije, 14. srpnja 2011., pokrenula postupak pred nadležnim sudom. Već sljedećeg dana, 15. srpnja 2011, izdana je zabrana pristupa protiv M.P., kojom mu je zabranjeno da kontaktira podnositeljice. Također ne postoji ništa u sudskom postupku koji je uslijedio što otkriva manjkavosti u rukovanju slučaju obradi predmet od strane domaćih vlasti (vidi prethodne stavke 121.-128.).

161. Međutim, kao što se čini iz podataka kojima Sud raspolaže, ovaj postupak po žalbi još je u tijeku nakon prvostupanjske osude M.P. i njegove kazne zatvora u trajanju od osam mjeseci (vidi prethodni stavak 129.). Prema tome, u tim okolnostima Sud smatra da je prigovor drugopodnositeljice u tom pogledu preuranjen i da ga treba odbiti na temelju članka 35., stavka 1. i 4. Konvencije.

162. S obzirom na ostale tvrdnje podnositeljica, i u pogledu svojih prethodnih utvrđenja (vidi prethodne stavke 159.-160.), Sud primjećuje da nema spora između stranaka oko toga da podnositeljice imaju mogućnost podnošenja tužbenog zahtjeva pred građanskim sudovima za potraživanje naknade za navodnu štetu i zlouporabu njihovih prava (vidi prethodne stavke 139.-140.). To je osobito točno iz razloga što je značajna prepreka

učinkovitoj primjeni takvog pravnog sredstva uklonjena osudama M.P. i B.P. od strane nadležnih kaznenih sudova (vidi, suprotno tome, naprijed citirani predmet *Sandra Janković*, stavak 36.).

163. Što se tiče tvrdnje podnositeljica da bi građanski postupak za naknadu štete bio neučinkovit u praksi s obzirom da su B.P. i M.P. bili nezaposleni i ne bi imali financijskih sredstava platiti nikakvu dosuđenu naknadu, Sudu je dovoljno primijetiti da ne može nagađati jesu li B.P. i M.P. imali sredstava da plate ikakvu naknadu ili jesu li imali druga sredstva putem kojih bi podnositeljice mogle, u slučaju uspješnog ishoda, izvršiti svoj zahtjev za naknadu štete. Nadalje, Sud ne može ne primijetiti da je drugopodnositeljica dva puta podnijela zahtjev za naknadu štete tijekom kaznenog postupka protiv B.P. i M.P., činjenica koja se ne uklapa dobro s tvrdnjom podnositeljice pred Sudom da nije bilo smisla pokrenuti građanski postupak za naknadu štete protiv B.P. i M.P. (vidi prethodne stavke 116. i 125.).

164. Stoga, s obzirom na odgovor vlasti na zahtjev podnositeljica vlasti za intervencije, donesene mjere i postupci pokrenuti od strane vlasti, kao i mogućnost pokretanja građanskog postupka za naknadu štete, Sud ne nalazi pojavu manjkavosti u mjerodavnom domaćem okviru u vezi s određenim pritužbama podnositeljica. Slijedi da su očigledno neosnovanu i da ih treba odbiti u skladu s člankom 35. stavcima 3.(a) i 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 21. siječnja 2016.

Stanley Naismith
Tajnik

Işıl Karakaş
Predsjednica